

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De superbia cantus, & his quæ sunt reprehensibilia circa cantum. Capvt
XXIIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

quædam ancilla est ipsius Sapiëntiæ. Vnde plus debet amari spõ-
 fa, quàm ancilla: id est, sapientia, quàm pulchritudo scripturæ.
 Vnde cauendum est ne ancilla tantæ pulchritudinis sit, q̄ reli-
 cta pulchritudine sapientiæ animus fornicetur cum pulchritu-
 dine scripturæ. ¶ Sexto hoc, q̄ valde impiũ est oculos suos pas-
 cere auro & argento, quando homo videt tot filios Dei fame-
 licos. Visus plura habet vnde pasci potest, quàm gustus. Habet
 enim solem, & lunã, & stellas, & flores innumeros, & multa alia
 ex quibus pasci potest. Vnde valde impiũ videtur esse Chri-
 stiano, ori Dei subtrahere in pauperibus, vnde oculi eius dele-
 ctentur. Ad quid depingit aliquis homines vel flores in libro
 suo? Nonne sufficiunt ei, homines & flores quos Deus creauit?
 ¶ Septimo hoc, quòd tales contumeliam auferunt sapientiæ,
 eam non reputent dulcedinem eius sufficientem ad consolatio-
 nem studentium: cum scriptum sit Eccle. 23. Nihil dulcius, quàm
 respicere in mandatis domini. Et Sapient. 8. Intrans in domum
 meam conuiescam cum illa, scilicet Sapientia. Non enim ha-
 bet amaritudinem conuersatio illius, nec tædium conuictus il-
 lius, sed lætitiã & gaudium. ¶ Octauo hoc, quòd parum valet
 ista pulchritudo scripturæ: non enim hominem satiat. Vnde Ec-
 clest. 1. Non satiatur oculus visu, nec auris auditu.

De superbia cantus, & his que sunt reprehensibilia circa cantum.

CAPVT XXIIII.

NOtandum ergo q̄ circa cantum hæc sunt reprehensibilia.
 ¶ Primò reprehensibile est, cum quis nimis blandã vocẽ
 querit, vel ad gloriandum, vel ad delectandum. vnde Greg. Cũ
 blãda vox queritur, sobria vita deseritur. Aug. Quoties plus me
 delectat cãtus, quàm res que cãtatur, toties me grauius peccas-
 se cõfiteor. Itẽ reprehẽsibilis videtur esse in cantu vocis fractio.
 Vnde in legenda sancti Sebastiani: Putãne illũ inter Christico-
 las numerãdũ, qui tonsurã diligit, comam cõponit, sãpores que-
 rit, & vocẽ frangit? Fractio vocis signum est fracti animi. Sicut
 reprehensibilis est crispatio crinium in hominibus, corrugatio
 vestium in mulieribus: sic videtur esse reprehẽsibilis fractio vo-
 cis in cantãtib. Et sicut ventus solet facere in aqua crispationẽ
 quandã: sic ventus vanitatis hanc crispationẽ seu fractionẽ
 vocis frequenter facit: Talis cantus ob lasciuã factus, similis
 videtur esse cantui illi de quo legitur Exo. 22. Vocem canẽtium
 ego audio, ait Moyses. Cũmq; appropinquasset ad castra, vidit
 vitulum & choro. In vitulo, qui est animal lasciuũ, lasciuia ir-
 telligitur. Vnde cantus adorantium vitulum, est cantus eorum
 qui

qui vocem frangūt ob lasciuam. ¶ Reprehensibilis est etiam in cantu nimia exaltatio vocis. Sicut faciunt illi qui potius volunt cantare altè, quàm aptè, qui tātum volunt ascendere canando, quàm quandoque frangunt sibi collum spiritualiter: vel quandoque ad literam rumpunt se, quod ex superbia provenit. Superbia enim plus audet, quàm possit. Reprehensibilis est etiam in cantu additio punctorū, vel subtractio: quasi enim quaedā species barbarissimi videtur esse hoc in cantu: sicut in dictione barbarissimi fit ex additione vel subtractione literę, vel syllabę. In cāto etiam non videtur esse nimium approbanda vox falsa, præcipuè in cāto claustraliū. Et mirū est quomodo vox talis tantū placet quibusdam, cum ipsa videatur adeò deformis quod oportet eam de seconi inter alias voces: alioquin non esset decens vel decora.

Vnde & quomodo oritur superbia, & ex quibus bonis.

CAPVT XXV.

Posuimus primam diuisionem superbię, & prosecuti sumus membra eius. Nūc cōsequens est, vt ponamus secundam & prosequamur. Diuisio vero ista sumitur secundū ea ex quibus oritur superbia. ¶ Notandum ergo, quod superbia quandoque oritur ex bonis naturę, quandoque ex bonis fortunę, quādoque ex bonis gratię. Bona verò naturę quædā sunt corporis, quædā animę. Corporis sunt ista, sanitas, fortitudo, agilitas, pulchritudo, nobilitas, libertas. Bona vero animę naturalia sunt ista, cōstitudo ingenij & velocitas, memorię bonitas, potestas tolerandi exercitiū spirituale, naturalis dispositio ad virtutes, seu virtus naturalis. Bona vero fortunę, sunt bona exteriora, quę sunt in potestate hominū, quę ab hominibus possunt auferri: vt sunt diuitię, delicię, dignitates, laus seu gloria, & gratia humani. Bona vero gratię sunt scientia & virtutes. Ex istis bonis potest superbia nasci. Superbia enim nascitur ex pulchritudine. Vnde poëta: Fastus inest pulchris, sequiturque superbia formā. Item nascitur ex nobilitate. vnde Sallustius: Commune malum nobilitatis est superbia. Similiter nascitur ex aliis bonis naturę. Item nascitur ex bonis fortunę, sicut ex diuitiis. Vnde Augustinus: Vermis diuitum est superbia. Ecclesia. 40. Facultates & virtutes exaltant cor. Item nascitur ex bonis gratię, vt ex sciētia. Scientia enim inflat, secundum Apostolum 1. ad Corint. 8.

Quod fatuus sit & impius, qui de bonis suis superbit.

CAPVT XXVI.

Primo generaliter ostendemus, quod valde fatuus est & impius, qui de bonis suis superbit. Deinde ostendemus de vno quoque